

POSTANOWIENIE

Dnia 31 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Prezes SA:	Andrzej Niedużak
Wiceprezes SA:	Jacek Gołaczyński (spr.)
Sędzia SA:	Jan Gibiec

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2013 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z wniosku uprawnionego: (...) spółki z o.o. w L.

przy udziale obowiązanego: (...) spółki z o.o. w S.

o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania

na skutek zażalenia uprawnionego

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 8 listopada 2013 r., sygn. akt X GCo 177/13

p o s t a n a w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 8 listopada 2013 r. oddalił

wniosek o udzielenie zabezpieczenia przed wszczęciem postępowania.

Uprawniony wykazał okoliczności wskazujące na dokonanie przez uprawnionego,

jako poręczyciela, spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu nr

(...)- (...)- (...). Uprawniony dołączył do wniosku dokumenty uprawdopodobniające zaistnienie powyższej okoliczności. W ocenie Sądu I Instancji na potrzeby wniosku o udzielenie zabezpieczenia, wnioskodawca uprawdopodobnił istnienie roszczenia wobec obowiązanego w zakresie zapłaty kwoty 352.906,07 zł, jako 1/8 z całej kwoty zapłaconej przez uprawnionego na rzecz Banku (...) S.A. z tytułu umowy kredytu.

Sąd I Instancji uznał jednak, że uprawniony nie wykazał istnienia

interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia. Uprawniony wykazał co prawda,

iż obowiązanym swoim postępowaniem, tj. zawarciem w dniu 26 kwietnia 2013 r. umowy Rep. (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia majątkiem spółki, przez co niewątpliwie kondycja finansowa spółki uległa pogorszeniu. Jednakże uprawniony złożył w powyższym zakresie powództwo

o uznanie czynności za bezskuteczną, czyli nie znając sądowego rozstrzygnięcia sprawy nie można przesądzać o ostatecznych konsekwencjach działań obowiązanego. Poza tym fakt, iż strona nie uregulowała dotychczasowych zobowiązań wobec uprawnionego w wysokości 755.838.45 zł wynikających

z zawartej w dniu 16 stycznia 2013 r. ugody również wpływa negatywnie na ocenę kondycji finansowej obowiązanego.

Jednakże należało wskazać, iż uprawniony dołączył do wniosku listę środków trwałych należących do obowiązanego, z których wskazał wartość jedynie części ruchomości. Podana i zliczona przez Sąd wartość wskazanych ruchomości należących do obowiązanego wynosiła 1.417.000,00 zł. Poza powyższym nie sposób zgodzić się z uprawnionym, iż obowiązany pozostaje w złej kondycji finansowej. Z przedstawionego rachunku zysków i strat wynikało bowiem, że w roku 2012 obowiązany uzyskał przychód w wysokości 20.726.395,82 zł, przy kosztach uzyskania w kwocie 20.611.074,61 zł. A zatem obowiązany prowadzi działalność gospodarczą, która przynosi znaczne przychody. Obowiązany posiada również aktywa trwałe o wartości 1.676.888,21 zł oraz aktywa obrotowe w kwocie 4.527.657,80 zł. Z dokumentów przedłożonych przez uprawnionego nie wynikała natomiast wysokość zobowiązań obowiązanego.

Z tym rozstrzygnięciem nie zgodził się uprawniony, który zarzucił Sądowi Okręgowemu naruszenie:

art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 243 k.p.c. poprzez:

- błędną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego tj. dokumentów załączonych do wniosku o zabezpieczenie, przede wszystkim w postaci listy środków trwałych należących do Obowiązanego oraz rachunku zysków i strat, polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że z ww. dokumentów wynika, że Obowiązany znajduje się w dobrej sytuacji finansowej, co doprowadziło do błędnego uznania przez Sąd I instancji, że Uprawniony nie posiada interesu prawnego w uzyskaniu zabezpieczenia roszczeń przysługujących mu względem obowiązanego;
- wybiórcze i niewszechstronne rozpoznanie materiału dowodowego w sprawie i pominięcie dokumentów, jednoznacznie wskazujących na złą sytuację finansową obowiązanego, w tym przede wszystkim pominięcie wniosków wynikających ze sprawozdania finansowego Obowiązanego za rok 2012 r.

art. 730¹ § 1 i 2 k.p.c. polegające na bezpodstawnym przyjęciu, iż uprawniony nie uprawdopodobnił interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, podczas gdy z opisanego stanu faktycznego jak i przedłożonych dokumentów jednoznacznie wynika, iż brak udzielenia zabezpieczenia uniemożliwi bądź poważnie utrudni uprawnionemu wyegzekwowanie spłaty zadłużenia przysługującego mu względem obowiązanego.

Wobec tak przedstawionych zarzutów na podstawie art. 386 § 1 w zw. z 397 § 2 k.p.c. wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez udzielenie zabezpieczenia zgodnie ze sposobem wskazanym we wniosku o udzielenie zabezpieczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie są trafne twierdzenia uprawnionego, jakoby Sąd I Instancji naruszył przepisy art. 233 § 1 k.p.c. i art. 243 k.p.c. przez błędną i sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego sprawy, w zakresie przede wszystkim listy środków trwałych należących do obowiązanego oraz rachunku zysków i strat, oraz przez wybiórcze rozpoznanie materiału dowodowego w sprawie i pominięcie dokumentów wskazujących na złą sytuację finansową obowiązanego.

Należy wskazać, że Sąd Okręgowy wnikliwie przeanalizował materiał dowodowy w sprawie, pamiętając przy tym, że na etapie postępowania o udzielenie zabezpieczenia, ocena tego materiału nie jest jeszcze ostateczna. Uprawniony ma obowiązek bowiem uprawdopodobnić jedynie przesłanki udzielenia zabezpieczenia. Jakkolwiek uprawniony, co przyznał Sąd I Instancji, uprawdopodobnił istnienie swojego roszczenia, to jednak nie wykazał interesu prawnego w udzieleniu zabezpieczenia, czy nie uprawdopodobnił, że brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie

celu postępowania w sprawie. Przesłanki zasadności żądania udzielenia zabezpieczenia, a także przesłanki, jakimi powinien kierować się Sąd, udzielając zabezpieczenia, reguluje art. 730¹ k.p.c.

Przypomnieć należy, że zgodnie z art. 730¹ 1 k.p.c. udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Wymagane jest kumulatywne spełnienie przesłanek uprawdopodobnienia roszczenia i interesu prawnego. W tym kontekście należy zauważyć, że na gruncie postępowania zabezpieczającego kategorią stanowiącą podstawę aktualizowania się kodeksowych przesłanek udzielenia zabezpieczenia jest uprawdopodobnienie, nie zaś udowodnienie. Specyfika postępowania zabezpieczającego, które nie dotyczy meritum sprawy i ma w istocie charakter przyspieszony, incydentalny i tymczasowy (vide: art. 731 k.p.c.), zakłada znaczne odformalizowanie i bazowanie przez Sąd rozpatrujący sprawę na ocenach dokonywanych prima facie. Uprawdopodobnienie ma dać sądowi słuszną podstawę do przypuszczenia o istnieniu roszczenia, nie wymaga wobec tego zachowania szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym, zgodnie z art. 243 k.p.c. Roszczenie uznaje się za uprawdopodobnione, jeśli bez głębszego wnikania we wszystkie możliwe aspekty faktyczne i prawne sprawy, istnieje na pierwszy rzut oka znaczna szansa, że w świetle przytoczonych przez wnioskodawcę twierdzeń faktycznych popartych dowodami lub środkami nie będącymi dowodami w rozumieniu k.p.c. przysługuje ono uprawnionemu. Uprawdopodobnienie dotyczy zarówno okoliczności faktycznych, na których wnioskodawca opiera swoje roszczenie, jak i podstawy prawnej roszczenia, która powinna być również prawdopodobna w tym znaczeniu, że dochodzone roszczenie znajduje swoją podstawę normatywną. Sąd I instancji dokonał oceny zaoferowanego przez uprawnionego materiału dowodowego na potrzeby weryfikacji kodeksowych przesłanek zasadności żądania zabezpieczenia i na jej podstawie, w konkretnych okolicznościach faktycznych sprawy, uznał że sytuacja obowiązanego (finansowa) nie jest zła. W szczególności ze sprawozdania finansowego za 2012 r. wynika, że obowiązanym wykazał stratę w wysokości 78.806,16 zł, a poza tym miał zobowiązania w wysokości 4.154.401,02 zł. Jednocześnie uprawniony wykazywał, że obowiązanym zawarł dwie umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie nieruchomości jako zabezpieczenie dwóch pożyczek po 250.000 zł, ale że wartość nieruchomości znacznie przewyższa zabezpieczone wierzytelności. Obowiązanym też nie regulował wierzytelności wobec uprawnionego z ugody zawartej w dniu 16 stycznia 2013 r. na kwotę prawie 800.000 zł. Jednakże, jak słusznie ocenił Sąd Okręgowy lista środków trwałych należących do obowiązanego, zawierająca jedynie wykaz ruchomości jednoznacznie wskazuje, że wartość w kwocie 1.410.000 zł. Z rachunków zysków i strat za 2012 r. wynika także, że przychód obowiązanego wyniósł 20.726.395,82 zł, przy wysokich kosztach uzyskania tego przychodu (20.611.074,61 zł). Obowiązanym nadal prowadzi działalność gospodarczą i ma aktywa trwałe w wysokości 1.676.888,21 zł oraz aktywa obrotowe w kwocie 4.527.657,80 zł.

Sąd Odwoławczy uznał, zatem, że sytuacja obowiązanego w sensie finansowym jest na tyle dobra, że nie zachodzi interes w udzieleniu zabezpieczenia. W związku z tym ocena dokonana przez Sąd pierwszoinstancyjny była prawidłowa.

W świetle przytoczonych powyżej okoliczności orzeczono jak na wstępie, oddalając zażalenie strony pozwanej (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.).

MR-K